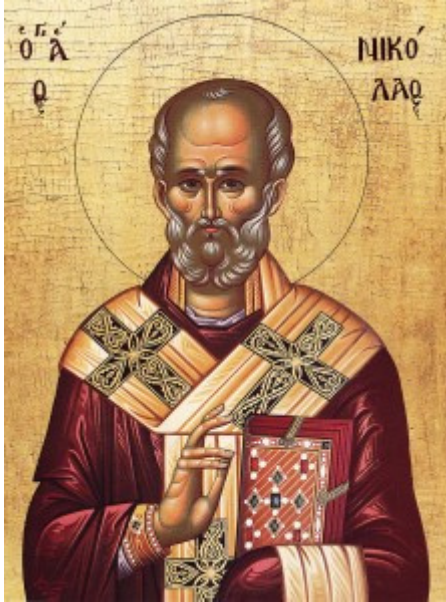

Αυτός είναι ο ιεράρχης Νικόλαος ο προστάτης όσων ταξιδεύουν στη θάλασσα...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Άκουσα αυτήν την ιστορία από τον ιερομόναχο Θεοφύλακτο ένα μοναχό από το μοναστήρι των Σηλαιών Pskov κατά το δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1980. Του την διηγήθηκε ένας πιστός υψηλόβαθμος στρατιωτικός αξιωματούχος του ναυτικού και ήταν η αφορμή για να επιστρέψει στην πίστη. Στη νεότητά του ήταν καπετάνιος μιας τορπιλάκατου στον Ειρηνικό Ωκεανό.

Μια μέρα το καράβι βγήκε εκτός πορείας. Οι μετεωρολογικές προβλέψεις ήταν καλές και τίποτα δεν ανέφερε κάτι ανησυχητικό. Την ίδια στιγμή στον ορίζοντα πρόβαλε αρχικά το πρώτο μαύρο σύννεφο το οποίο άρχισε να εξαπλώνεται γρήγορα. Ένας άνεμος άρχισε να φυσάει που προοδευτικά δυνάμωνε. Ξέσπασε μια καταιγίδα.

Τεράστια κύμματα άρχισαν να χτυπούν το καράβι. Άρχισε να παίρνει κλίση από τα αριστερά προς τα δεξιά. Το νερό εισέβαλε στη μηχανή. Το πλοίο θα έμενε χωρίς μηχανή. Θα ήταν ακυβέρνητο. Αυτό θα ήταν μοιραίο για όλους.

Ο καπετάνιος δεν ήταν δειλός αλλά ο φόβος του θανάτου άρχισε να τον κυριεύει. Αλλά δεν ήταν μόνος είχε την ευθύνη όλου του πληρώματος. Τι να κάνει ; Αστραπιαία περνάνε από το νου του τα λόγια της μητέρας του που του είχε πει εδώ και καιρό.: « Να προσεύχεσθε στο Θεό. Αυτός σώζει τους ανθρώπους όπου κι αν βρίσκονται» αλλά και τα λόγια του παππού του ενός γερόλυκου της θάλασσας:

“ Αυτός που δεν βρέθηκε στη θάλασσα δεν προσευχήθηκε ποτέ στον Θεό. ” Ο καπετάνιος είχε να πατήσει στην εκκλησία από την παιδική του ηλικία. Εντάχθηκε στην komsomol και έπειτα έκανε τη θητεία του. Δεν ήξερε ούτε καν να προσευχηθεί. Αλλά μέσα του από τα βάθη της ψυχής του κραύγαζε με όλο του το είναι : «Κύριε σώσε με! Κύριε σώσε με! ”

Ξαφνικά έγινε ένα θαύμα. Βλέπει ένα γέρο να περπατάει από τη δεξιά πλευρά του πλοίου πάνω στα κύμματα. Έφερε αμφίεση ιερέα.

Ο καπετάνιος είχε το χρόνο να παρατηρήσει τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Ένα μικρό γενάκι και ένα σπινθηροβόλο βλέμμα. Ο γέρος ευλόγησε το καράβι και με τα δυο του χέρια και αμέσως ο άνεμος κόπασε. Η θάλασσα κάλμαρε. Η καταιγίδα σταμάτησε. Ο καπετάνιος κράταγε την αναπνοή του.

Υποσχέθηκε κατά την επιστροφή του να περάσει χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση από μια εκκλησία και ν'ανάψει ένα κερί ως δείγμα ευγνωμοσύνης για τη σωτηρία τη δικιά του και του πληρώματος. Αλλά στην Άπω Ανατολή εκείνη την εποχή όλες οι εκκλησίες είχαν καταστραφεί.

Σύντομα όμως του δόθηκε η ευκαιρία . Η υπηρεσία του τον μετέθεσε στο τότε Leningrad . Ενώ ήταν σ'ένα τραμ παρατηρεί μια πεντάτρουλη εκκλησία. Κατεβαίνει στην επόμενη στάση και κατευθύνεται προς αυτή. Αυτή ήταν ο καθεδρικός του Αγίου Νικολάου. Εισχωρεί στο μισοσκόταδο του ναού παίρνει ένα κερί και κοιτάει γύρω του να δει που θ'ανάψει το κερί. Βλέπει την εικόνα ενός ηλικιωμένου επισκόπου και αποφασίζει, «θα βάλω το κερί μπροστά από αυτόν τον παππού. ” Ο καπετάνιος πλησιάζει, κοιτάζει την εικόνα εξεταστικά. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του αντιστοιχούν επακριβώς με εκείνου του ηλικιωμένου που κόπασε την καταιγίδα στον Ειρηνικό Ωκεανό.

“Τίνος εικόνα είναι αυτή; ” ρωτάει μια γυναίκα που διακονούσε το ναό. ” Τι θέλετε να πείτε τίνος εικόνα ; Αυτός είναι ο ιεράρχης Νικόλαος ο προστάτης όσων ταξιδεύουν στη θάλασσα, “απαντάει αυτή.

Αυτό το περιστατικό περιγράφεται από τον π. Θεοφύλακτο στη συλλογή του « This Happened in Our Time »(Pravoslavie 22/05/14)

Πηγές: eikonografies.gr- 1myblog.pblogs.gr